

видяла това, жената много се уплашила и припаднала. Мъжът коленичил до нея и дъхът му я свестил.

– Какво си ти? – промълвила жената. – Моят мъж или вълшебният кон на сина ми?

Мъжът ѝ всичко си признал:

– Отидох при Господ и му се помолих на колене...

– А Господ не се ли разсърди, че обичаш някого повече от него самия?

– Господ знае, жено, че децата колкото Господа се обичат...

Станала жената рано на другата сутрин и отишла при етърва си. Разказала ѝ какво е сторил мъжът ѝ. Сетне рекла:

– Да идем и ние, двете майки, мен да ме превърне на крава, децата да пият млекце, да станат здрави като камък и силни като горските животни!

– Аз пък ще поискам да ме превърне в малко кученце, та плахата ми дъщеричка да си играе с мен и да си има приятел, дето да я пази!

Като си казали това, отишли при Господ и паднали в плач и молба Господ денем да ги превръща в крава и куче, а вечерта – в хора.

– Не искайте това! – рекъл им Господ. – Не е хубаво това, дето ви е хрумнало, оставете децата сами да си намерят приятели!

Жените ревноали още по-силно:

– Господи! Ние толкова обичаме децата си, а те си нямат приятели! Дивите животни бягат от тях! Помогни ни, превърни ни в това, което желаем.

– Е – рекъл Господ, – да бъде както искате!

А на себе си прошепнал:

– Само един от тях остана, дето още не е поискал да го превръщам в животно.